

Doula i dadilja Ivana Tadin o iskustvu bolničkog i dva kućna poroda: „Za prvi sam porod podlegla pritiscima okoline, a sljedeće sam prešutjela i izabrala ono najbolje za sebe“

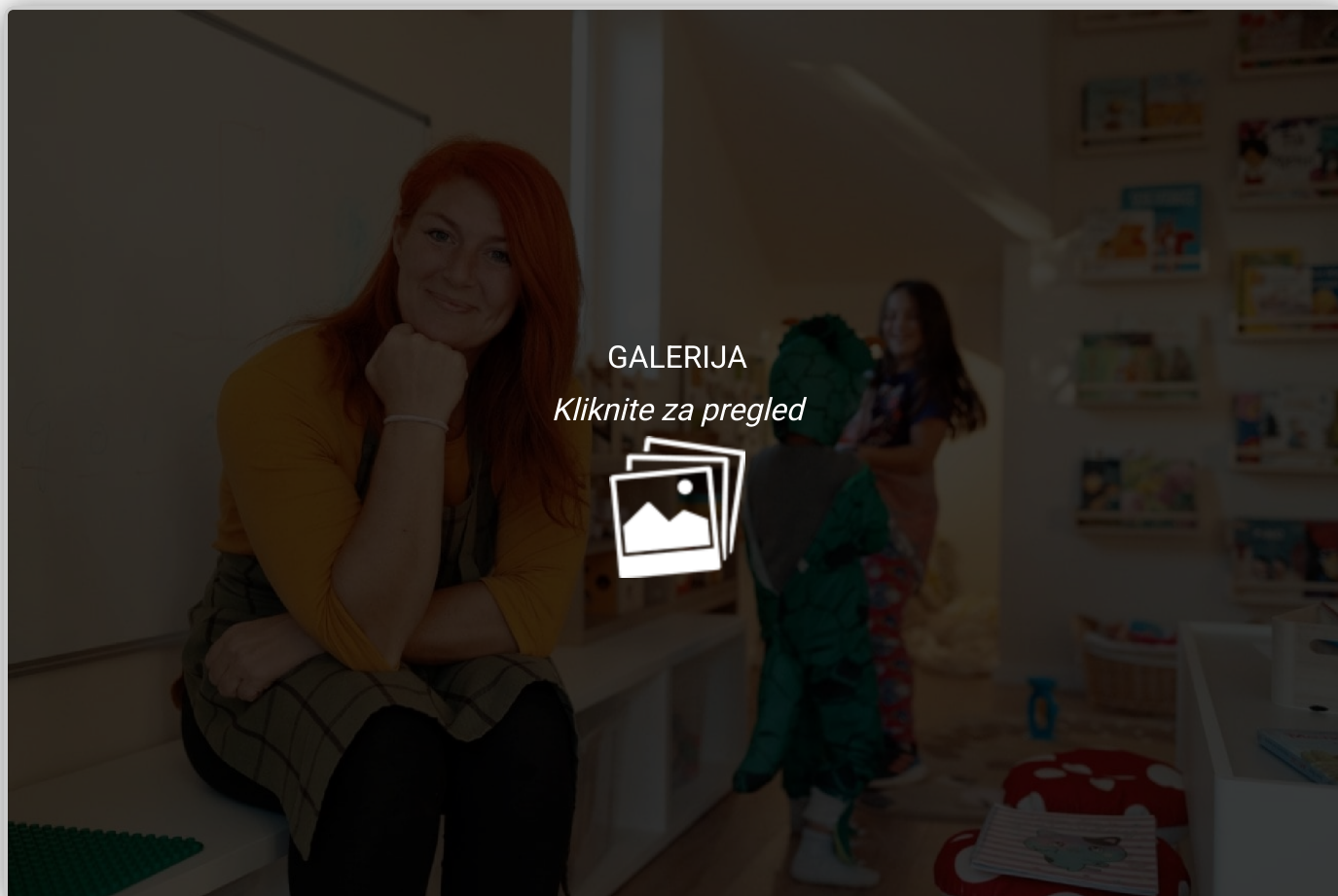
Nekadašnja građevinarka danas je doula i dadilja, s pokrenutim ambicioznim poslom koji je, osim što je stvorio neobično ugodan i prirodi orijentiran prostor, snažno vezan uz njezino iskustvo majčinstva i poroda. A dva od tri poroda bila su – kućna

MAGDALENA MRČELA / Foto: Klementina Tadin – 17. studenoga 2025. 21:22

Razgovor obavljamo u *Brloghu*, da, baš tako, u jednom vrlo ugodnom *Brloghu* u Kaštel Kambelovcu, okružene šumom, cvijećem, plodovima, drvenim igračkama, knjigama, bojama i dječjim kreativnim radovima. Sugovornica **Ivana Tadin** tijekom prve je trudnoće počela razmišljati

o promjeni zanimanja. Nekadašnja građevinarka danas je doula i dadilja, s pokrenutim ambicioznim poslom koji je, osim što je stvorio neobično ugodan i prirodi orijentiran prostor, snažno vezan uz njezino iskustvo majčinstva i poroda. A dva od tri poroda bila su – kućna. Ovo je njezina priča.

Kako se dogodilo to da ste jednom rodili u rodilištu, a dvaput kod kuće? Što je utjecalo na Vaše odluke i možete li usporediti te dvije vrste poroda?

- I prvi sam porod htjela imati kod kuće, no ostalo je na razini želje, iako sam se jako fokusirala na svoju trudnoću i devet se mjeseci pripremala za kućni porođaj koji je bio logičan za moj životni stil. Otvoreno sam razgovarala sa svojom okolinom, no svima je moja ideja bila šokantna. Uslijedile su tisuće pitanja, koja su me pokolebala oko ideje kućnog poroda, rekla sam si – možda su u pravu što su skeptični... I tako sam odlučila ipak roditi u rodilištu. I imala sam, srećom, dobar bolnički porod, relativno su poštivali moj plan poroda. Kažem relativno jer ipak se dogodilo nekoliko situacija koje su se mogle i trebale izbjeći, primjerice namjerno i nepotrebno bušenje vodenjaka. Rađala sam 42 sata, ali svejedno mi je bilo dobro jer nisam bila pod dripom, kad bi me pitali kako sam, nosila sam se s trudovima s osmijehom koliko sam god mogla. Kad sam sve

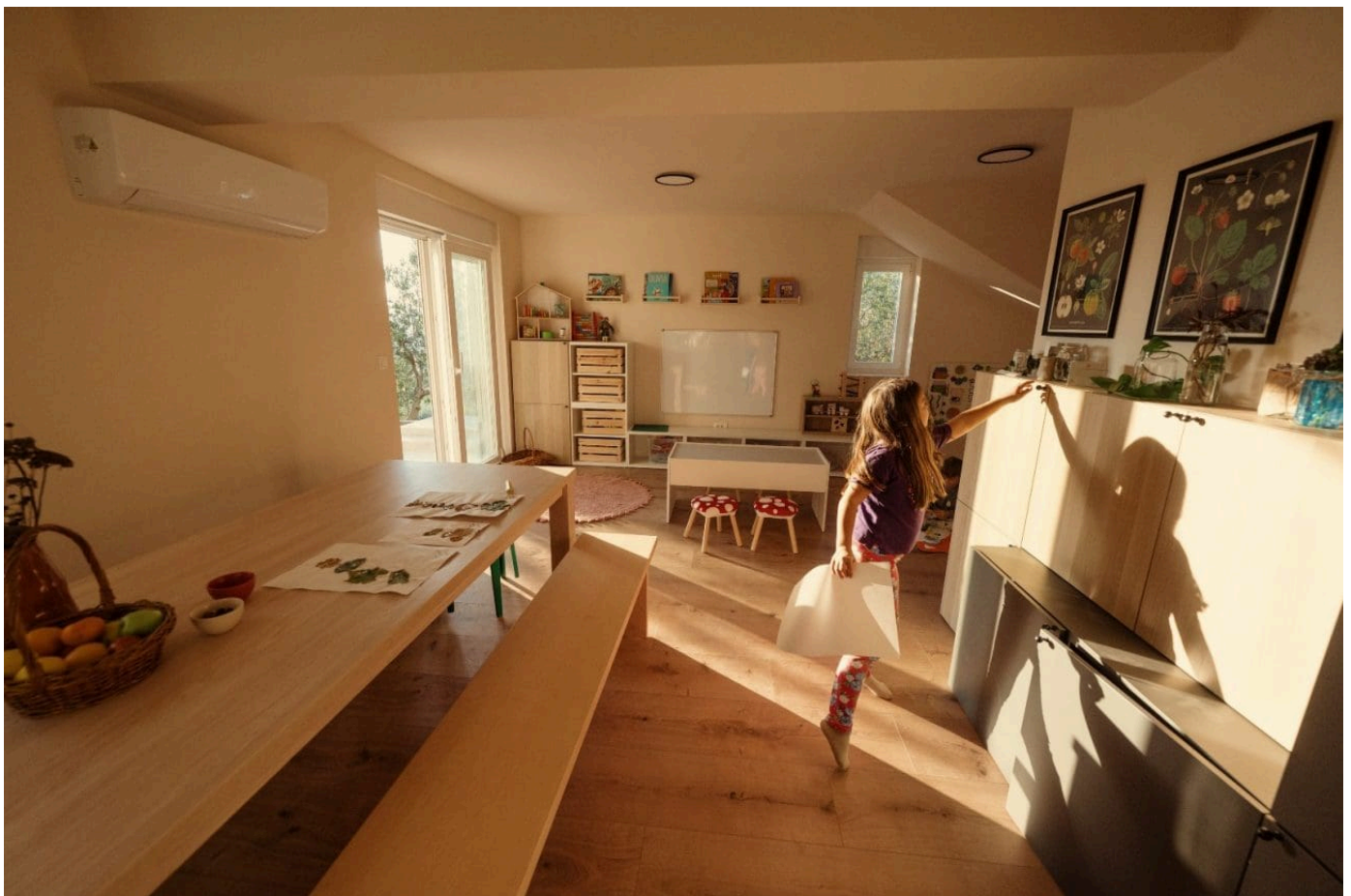
skupa zbrojila, ipak sam rekla da sljedeći put neću roditi u rodilištu. Znala sam da mogu roditi doma, a iskustvo rodilišta djelovalo mi je umjetno, presvijetlo i na silu.

Jeste li, poučeni prethodnim iskustvom, ikoga informirali o svojoj ideji o sljedećem porodu – kod kuće?

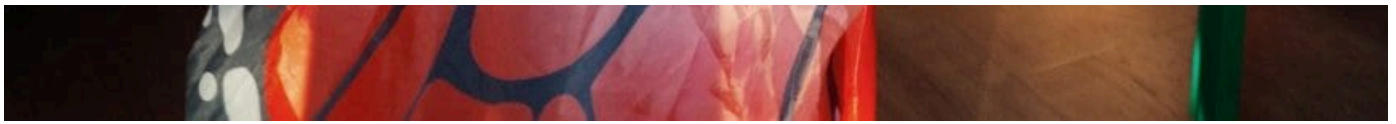
- U drugoj sam trudnoći o svojoj odluci rekla samo mužu, iako sam kroz tobožnju šalu znala spomenuti kućni porod. Taj se porod dogodio kod kuće, s primaljom i doulom. One su shvatile da sam se mnogo educirala kroz prvu trudnoću pa su mi već tada spomenule da bih i ja mogla razmisliti o tome da postanem doula. U grupama za majke bila sam vrlo aktivna u pomaganju ženama, govorila sam o dojenju, uvijek tražila rješenje za svaku poteškoću... Mnogo sam pomagala volonterski, a onda su mi njih dvije savjetovale da se time mogu baviti i mnogo ozbiljnije. Kad sam rodila, postala sam postporođajna doula (*Newborn Mothers Postpartum Professional*), a kad je drugo dijete napunilo godinu dana, završila sam i za porođajnu doulu. Nastavila sam se educirati, sad sam i dadilja, stalno se usavršavam. Otvorila sam svoj prostor za mame, uredila prostor za djecu... Druga me trudnoća jako motivirala da dođem „na svoje“.

Kako ste se nosili s činjenicom da ste drugi porod praktički pripremali u tajnosti?

- Bilo mi je teško tajiti ideju o kućnom porodu jer nisam tip osobe koji može šutjeti o svojim planovima, ali nisam htjela da me netko opet pritišće da odustanem od svoje odluke. Taj mi je drugi porod, a prvi kod kuće, ostao u prekrasnom sjećanju. Treći mi je porod, također kućni, bio nešto teži od drugoga jer je sin bio velika beba i bio je u nezgodnom položaju, ali primalja, doula i ja smo i taj porod učinile odličnim. Primalja sa sobom često nosi mnogo opreme, recimo, neke žene vole rađati u bazenu, no ja nisam taj tip. Mnogo sam vremena bila na nogama i mijenjala sam poze kako mi je odgovaralo, ljuljala se i oslanjala o pilates loptu i kauč... Smatram da opcijā kronično nedostaje u rodilištima, jer mnogo toga se može spriječiti promjenom položaja, a loše je i što se žene gotovo uopće ne kreću i praktički su prisiljene na porod na leđima. Znam da neki ljudi na ovakve stvari kolutaju očima i govore da se žene ponašaju kao princeze, no smatram da nije normalno nekome zabraniti da jede, pije i kreće se.

Kako je izgledao Vaš dom tijekom kućnog poroda?

- Pripremila sam cijeli stan za porođaj i izgledao je divno. Neki ljudi na kućni porod gledaju kao na civilizacijsku zaostalost i idu u krajnost, ne shvaćajući da više ne rađamo u polju i ne peremo se u potoku. Moj je dom izgledao kao malo svetište, s umirujućim svjetlima i mirisima... A najvažnije mi je bilo što su oba puta moja djeca, tada dojenačke dobi, bila uz mene. Netko će reći: „Sve zbog njezinog komoda!“ Ali ne – to je zbog komoda moje djece. Moja mala djevojčica od godinu i devet mjeseci bila je izuzetno povezana sa mnom i nije normalno da odem iz doma minimalno tri dana, a dijete me u rodilištu ne smije ni posjetiti. Da ne govorim koliko mi je pomogla u dojenju jer nisam strahovala zbog dolaska mlijeka – laktacija mi nije bila ni prestala. Bilo je mnogo benefita tandemskog dojenja, primjerice oboje su sjajno napredovali u kilaži.

Kako se, uz pune ruke posla oko male djece, dogodio i poduzetnički pothvat – *Brlogh*?

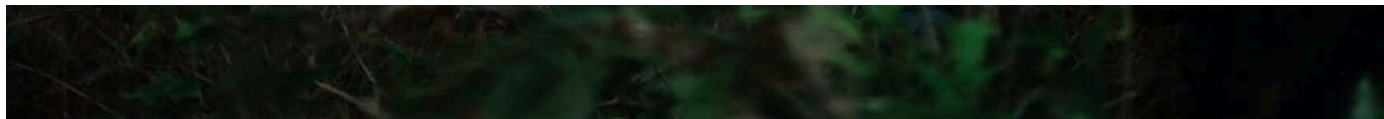
- Prvi je poticaj bio podrška moje obitelji – kad imate dobrog muža, a usto i roditelje i svekra i svekrvu – sve se može. Ideja je oduvijek bila u meni, ali sam do nje išla pogrešnim putovima,

umjesto da sam se odmah educirala u tom smjeru. Odrasla sam na ogromnoj farmi, u šumi na brdu. Djetinjstvo mi je obilježila zaljubljenost u prirodu, čuvanje ovaca i domaća hrana. Jako sam osnažila samu sebe i naučila da ti nitko ne može ništa kad znaš sam proizvesti hranu. Naučila sam mnoge vještine samo zahvaljujući tome gdje sam odrastala i voljela bih da i moja djeca steknu barem dio tih vještina. Mislim da će mi trebati vremena da ljudi shvate koncept *Brlogha*. Ovo nije *shopping* centar ni kavana uz more s igralištem za djecu, ovo je potpuno drugačiji doživljaj rasta uz prirodu.

Nedavno sam imala dane otvorenih vrata i svi su bili oduševljeni. Mame su došle s djecom i izrađivali smo ferele te ih ukrašavali prirodnim materijalima, primjerice brašnom i vodom. Išli smo u šumu i skupljali materijale. Važne su nam knjige i mnogo čitanja, crtanje i slikanje, sadnja gredica, rad s biljkama i životinjama... Zanimljivo je da mi se često javljaju stranci koji žive u Hrvatskoj, koji su naviknuti na eko-vrtiće, a ne neke verzije koje često uključuju skučen prostor u prizemljima, beton i potpuni izostanak prirode. Primarno je da djeca budu što više vani. Osim toga, želim mjesto gdje će se i majke i djeca osjećati dobrodošlima, a ne gdje će se vršiti pritisak da roditelji na silu odlaze i da se djeca osamostaljuju u suzama i histeriji.

Često čujem da majkama treba vrijeme da odu na masažu i frizuru i da neko vrijeme budu same, bez djece. Apsolutno, ako to majku veseli, treba joj omogućiti takvo vrijeme. Ali nekim majkama treba nešto drugo – mirno vrijeme s djecom, treba im podrška, mjesto gdje mogu neometano doći, trebaju joj dobri uvjeti rodiljnog i roditeljskog dopusta. Pogledajmo države gdje se žene nekoliko mjeseci nakon poroda vraćaju na posao. Koliko imamo razumijevanja za majku i bebu koje se prebrzo razdvajaju, gdje dijete ne vidi svoje roditelje i po deset sati, prilagođava se rasporedu koji radi to da na kraju dana efektivno s roditeljima provede tri-četiri sata... I to sve pod krinkom socijalizacije.

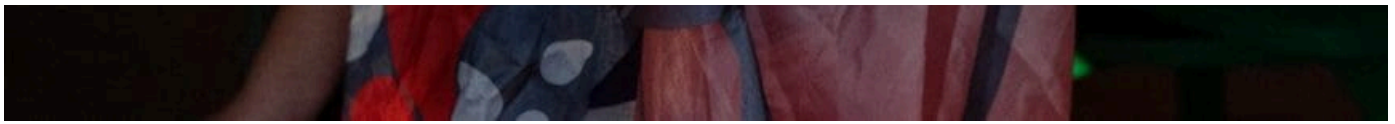

Smatrate li da kućni porod u Hrvatskoj treba pravno regulirati?

- Nisu sve žene kandidatkinje za kućni porod i trebaju odlučiti ono što je najbolje za njih, svaka gledajući sebe i svoje mogućnosti i želje. Nitko od nas ne govori da bi sve žene trebale rađati kod kuće, samo da se onima, koje žele, to i omogući unutar normalnih okvira. Društvo misli da će legalizacija kućnih poroda povući i one koje ne žele – naravno da neće! Sustav bi se ovako mogao i rasteretiti, ionako stalno slušamo o pretrpanosti. Ginekolozi se žale da ih je malo, a žene su prisiljene ići svaka 4 tjedna na pregled u trudnoći te zauzimaju hrpu termina. Zašto mnoge razvijene zemlje rade samo 2-3 pregleda tijekom trudnoće, s manje invazivnim metodama, što to oni znaju, a mi ne znamo? Zašto svaka trudnica koja dođe do 40. tjedna trudnoće mora na pregled plodne vode, koji je nepotreban i invazivan? Svaka druga ili treća beba rađa se s mekonijском plodnom vodom jer je bila zrela za porod, bez obzira na to je li plodna voda bila pregledavana ili ne. Takve stvari jednostavno nemaju smisla, a mi stalno slušamo o tome kako je sustav opterećen. Naš sustav uopće ne podržava da smo mi u terminu puna 42 tjedna, a ne 40, u suprotnosti sa znanstvenim radovima. Kad mi je bivši ginekolog na odbijanje ničim izazvana pregleda plodne vode već u 39. tjednu trudnoće spomenuo da je moj neodlazak na taj pregled vraćanje u srednji vijek, pozdravila sam se s njim. U trećoj sam trudnoći odmah rekla ginekologinji da planiram kućni porod. Rodila sam u 40+6, bez pregleda plodne vode.

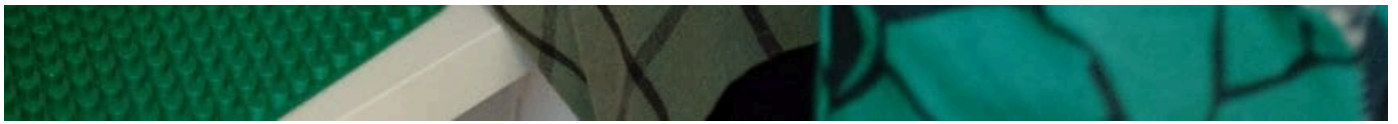

Smatrate li da zdravstveni sustav može doživjeti promjene kakvima se Vi nadate?

- Ne sviđa mi se sustav koji nameće da se rađa po pravilima toga istog sustava, a onda izgleda kao da se što prije želi riješiti djece i poslati ih u vrtić. Odnosno novi „sustav“. A kad nastane problem – kriv je roditelj! Kako je kriv kad „sustav“ tobože ispravlja roditeljeve greške 10 sati dnevno?! Djetetu od godine dana ne može biti bitnije da je u „čoporu“ svojih vršnjaka nego s roditeljima ili bakom i djedom, takva je vrsta socijalizacije precijenjena. Kad smo već kod sustava – kad ćemo se sustavno vratiti prirodi? Manjak prirode čini ljude pasivnijima, nesretnijima i lošijima. Kako očekivati od djece da se brinu o okolišu, a hodaju kroz beton i ne vide druge ljude? Ne pozdravljaju, ne promatraju svijet oko sebe.

Što se samih poroda tiče, možda usporedba nije u redu, ali kao osoba koja je odrasla u prirodi reći ću je bez ikakve zle namjere. Zamislite životinju koja se koti u štali, pa onda u jednom trenutku dođu iritantna neonska svjetla, ekskurzije zdravstvenih djelatnika i studenata i sve četiri u zraku. Gdje je tu išta prirodno i umirujuće za onoga tko donosi novi život na svijet? O ogromnom broju carskih rezova, o kojima se često šuti, da i ne govorim. A kućni se porod pokušava demonizirati zbog otprilike 2% slučajeva teških trudnoća, gdje se, primjerice, nekad umiralo jer su žene imale slučaj *placenta previa*. To su situacije kad danas carski rez spašava, prije se to nije znalo i nažalost, završavalo je smrtnim ishodima, kao i kod žena koje su rađale u strašnim kućnim uvjetima, primjerice usred hladne zime, s užasnom higijenom. Ali mi danas i uz svu tehnologiju i dalje kaskamo za razvijenim svijetom, primjerice za Islandom, gdje žene rađaju kao kod kuće, svaka je njegovana i pažena, uz nju mogu biti i partner, djeca, doula... Kod nas na bolnički porod jedva može doći jedna osoba. Zato često za porod pripremam i žene i njihove partnere, pa se tijekom poroda dopisujem s očevima i virtualno pomažem, ha-ha!

Jeste li ikad prisustvovali kućnom porodu, osim, jasno, onih u kojima ste Vi bili glavna akterica?

- Kao doula sam prisustvovala asistiranim kućnim porodima s inozemnim primaljama, ali s obzirom na to da sam ove godine pristupila članstvu Hrvatske udruge doula, koja ima određena ograničenja u kodeksu, više ne prisustvujem kućnim porodima. Vidjet ćemo hoće li se zakon regulirati. Zbog sive zone kućnih poroda događa se što se događa, zakonski se takav porod ne može zabraniti, žene će rađati i u automobilima jer se uvijek nekoj dogodi „slučajno“. Moja je dobra volja hoću li pri sređivanju papirologije reći da je porod izvan rodilišta bio planiran ili slučajan. Ali nije u redu da nam praktički nije ostavljena mogućnost izbora, odnosno da se na ovakve odluke burno reagira i omalovažava nečije mišljenje koje nije temeljeno na hiru, nego je posljedica informirane odluke. Za mene su moja dva kućna poroda bila najbolje odluke koje sam mogla donijeti. Za nekoga će drugoga idealan porod biti nešto sasvim drugačije. Zato bi bilo lijepo živjeti u društvu koje dopušta mogućnost izbora.

Doula Una Pašić Gregović o sivoj zoni kućnih poroda: Problem nije kućni porod, problem je manjak regulacije! Država ne podržava žene da rode kako žele roditi i time dovodi u nesigurnost i njih i djecu

Martina Trboglav Podvorac: Tek nas čeka velik posao mijenjanja narativa oko poroda, micanja iz atmosfere straha u povjerenje i stavljanje naglaska na iskustvo žene i bebe

Psihologinja Tihana Božo: Tijekom poroda sam se željela osjećati podržano, poštovano i sigurno, a izostanak regulacije kućnog poroda žene dovodi u rizik

Europa i kućni porodi – Hrvatska je među zemljama pravne sive zone

Dr. Vinka Pleško: Današnje društvo nije dovoljno pripremilo za porod ni žene ni okolinu, a ni uložilo u edukacije kako se nositi s tim izuzetno osjetljivim razdobljem

Članak je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa poticanja novinarske izvrsnosti

Moja reakcija na članak je...

NAPIŠI, DOJAVI, SLIKAJ,
UKAŽI... BUDI DIO NAS.

[UVJETI KORIŠTENJA](#) [PRAVILA O PRIVATNOSTI](#) [PRODAJA I MARKETING](#) [IMPRESSUM](#)
[KONTAKT STRANICA](#) [CJENIK](#) [CJENIK-IZBORI](#)

© 2025 Dalmacija danas. Sva prava pridržana.